

Sygnatura akt Sygnatura

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Miejscowość, dnia Data

**w następującym składzie:**

Przewodniczący:

Protokolant:

**po rozpoznaniu w dniu**

**sprawy**

- o: odprawę emerytalną

I. Powództwo oddala

II. Nie obciąża powoda kosztami postępowania.

**VP 463/10**

## UZASADNIENIE

**Powód Z. J.** wnosił o zasądzenie od pozwanego Miejskiego Zakładu (...) sp. z o. o. w W. kwoty 3.200złowych tytułem odprawy emerytalnej z ustawowymi odsetkami od dnia 24 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podał, że w okresie od 1.01. do 31.12.2012 roku, zatrudniony był u pozwanego na stanowisku kierowcy autobusu w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem zasadniczym 14zł/godz. w oparciu o umowy o prace na czas określony. Uprzednio – w okresie od 3 marca 1975r. do 31 października 2011 roku - zatrudniony był w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) sp. z o. o. w upadłości w W., z którego zwolniony został w związku z ogłoszoną upadłością za wypowiedzeniem, ze skróconym jego okresem do jednego miesiąca, uzyskując za dwa dalsze miesiące odszkodowanie. W dalszych motywach podał, że będąc pracownikiem pozwanego przebywał na zwolnieniu lekarskim od 19 grudnia do czasu wygaśnięcia umowy o prace oraz nadal do dnia 24 kwietnia 2013 roku tj do osiągnięcia wieku emerytalnego.

Wskazał, że w dniu 6.05.2013 roku wobec przyznania mu emerytury wystąpił do pracodawcy z wnioskiem o wypłacenie odprawy emerytalnej. W odpowiedzi z dnia 16.05. 2013r spółka odmówiła mu jej wypłacenia uznając, że w chwili ustania stosunku pracy nie spełniał warunków z art.32 ustawy z dnia 17.12.1998 roku o rentach i emeryturach tj, że w dniu ustania stosunku pracy nie miał ukończonych 60 lat życia. Nastąpiło to dopiero dnia 23 kwietnia. Powód – jak podaje dalej - ponowił swój wniosek w lipcu 2013 roku. Pracodawca ponownie odmówił jej wypłacenia, wskazując na brak przesłanek z art. 92<sup>1</sup>k.p. wówczas wystąpił do Państwowej Inspekcji Pracy, która po przeprowadzeniu kontroli u pracodawcy, uznała jego prawo do odprawy emerytalnej. Pomimo tego stanowiska PIP pozwana nie wypłaciła mu należnej odprawy emerytalnej.

Wg powoda, to stanowisko pracodawcy nie znajduje podstawy w przepisach prawa, bo odprawa w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia, przysługuje każdemu pracownikowi, który uzyskuje uprawnienia emerytalne i z którym ustaje stosunek pracy, co uzasadnia przyjęty w orzecznictwie Sądu Najwyższego za wystarczający związek czasowy tj. przejście na emeryturę lub rentę, bezpośrednio po ustaniu stosunku pracy, który zachodzi również wówczas, gdy pracownik przechodzi na rentę lub emeryturę w pewnym okresie po ustaniu stosunku pracy, lecz

następuje to bezpośrednio po okresie nieprzerwanego pobierania zasiłku chorobowego, zapoczątkowanego jeszcze w czasie trwania stosunku pracy.

**Strona pozwana Miejski Zakład Usług (...) sp. z o. o. w W.** wnosząc o oddalenie pozwu w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przypisanych przyznała, że powód w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 2012 roku na podstawie umowy o pracę na czas określony zatrudniony był u niej w charakterze kierowcy autobusu nadto, że w okresie od 19 do 31 grudnia 2012 roku przebywał na zwolnieniu lekarskim, które kontynuowane było po ustaniu stosunku pracy do dnia ukończenia przez niego 60 roku życia, wieku uprawniającego do emerytury tj. 23 kwietnia 2013 roku ustawa i z tą datą Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał mu prawo do tego świadczenia.

Wskazała jednocześnie, że zgodnie z art. 92<sup>1</sup>k.p., określającym uprawnienia pracownika do odprawy emerytalnej: „pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty inwalidzkiej lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje odprawa pieniężna w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia”. Warunki uzyskania emerytury – jak podaje dalej – określa ustawa z 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przewidując 2 warunki, które muszą jednocześnie – osiągnięcie przepisanej wieku oraz wymaganego okresu zatrudnienia .

Powód w dacie zakończenia stosunku pracy tj 31 grudnia 2012 roku, spełniał tylko jeden z tych warunków – ponad 40-letni okres zatrudnienia, nie miał natomiast wymaganego wieku emerytalnego, bowiem 60 lat ukończył w dniu 23 kwietnia 2013 roku.

Konkludując pozwany pracodawca podniósł, że ustanie stosunku pracy powoda nie pozostawało w związku z jego przejściem na emeryturę, bo w dacie rozwiązania stosunku pracy nie osiągnął wymaganego wieku emerytalnego stąd nie spełnia on przesłanek do nabycia odprawy emerytalnej przewidzianych w art. 92<sup>1</sup>k.p.

**Bezspornym między stronami jest,** że powód Z. J. w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 2012 roku zatrudniony był w Miejskim Zakładzie Usług (...) sp. z o. o. w W. na podstawie umów o pracę na czas określony – z dnia 30.12.2011 roku i 1.02.2012 roku - w charakterze kierowcy autobusu za wynagrodzeniem 14.00/godz. nadto, że w okresie od 19 do 31 grudnia 2012 roku przebywał na zwolnieniu lekarskim, które kontynuowane było po ustaniu stosunku pracy, do dnia ukończenia przez niego 60 roku życia, nadto, że z dniem 23 kwietnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał mu prawo emerytury. **Bezspornym jest również,** że powód dwukrotnie występował do pracodawcy o wypłatę odprawy emerytalnej i pracodawca odmówił mu jej wypłacenia.

#### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

Powód Z. J. zatrudniony był w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) sp. z o. o. w W. od 6 marca 1975 roku do 31 października 2011 roku, kiedy to stosunek pracy uległ rozwiązaniu w następstwie ogłoszenia upadłości pracodawcy. Część kierowców zatrudnionych w (...) sp. z o. o. w upadłości w W. w ilości 180 osób - wśród nich powód - przyjęta została do pracy w Miejskim Zakładzie Usług (...) sp. z o. o. w W., który z mocy decyzji organu założycielskiego – Prezydenta Miasta W., przejął do realizacji usług komunikacyjnych na terenie miasta W. na czas określony, do czasu wyłonienia w przetargu przewoźnika dla realizacji tych usług. Na zebraniu z przyjętymi do pracy kierowcami prezes pozwanej spółki określił ich sytuację prawną, czasową - na okres do końca 2012 roku - charakter pracy oraz ilość środków finansowych otrzymanych na realizację komunikacji miejskiej, w tym środków na ich wynagrodzenia. W okresie roku pracy, spośród przyjętych kierowców 41 trafiło na zwolnienia lekarskie, co skutkowało niemożnością wykorzystania przez nich urlopów wypoczynkowych i konieczność wypłaty ekwiwalentów z tego tytułu nadto rodziło konieczność dodatkowych wydatków związanych z uzupełnieniem stanu kierowców przez innych zatrudnianych na podstawie umów zlecenia.

( dowód:

- przesłuchanie prezesa pozwanej A.

K. )

Powód Z. J. w dniu 22 marca 2013 roku będąc, po rozwiązaniu stosunku pracy na zwolnieniu lekarskim zapoczątkowanym w dniu 19 grudnia 2012 roku, złożył wniosek o przyznanie z dniem 23 kwietnia 2013 roku emerytury. Wobec spełnienia przesłanek do jej nabycia Zakład Ubezpieczeń Społecznych O/ W. z tą datą przyznał mu prawo do emerytury, ustalając jej wysokość na kwotę 3330,00 złotych brutto.

( dowód:

- decyzja ZUS O/W. z dnia

23.04.2013r. k.8 akt )

T. K. (1) zatrudniony był u pozwanej w tym samym okresie i na tych samych zasadach co Z. J.. Jego stosunek pracy uległ rozwiązaniu z dniem 31 grudnia. Wobec upływu okresy na który opiewała umowa o pracę. W dniu 2 stycznia 2013 roku złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych w W. wniosek o przyznanie emerytury z dniem 26 stycznia 2012 roku, z uwagi na ukończenie w tym dniu 60 roku życia. W okresie zatrudnienia u pozwanej w grudniu 2012 roku kadry pracodawcy przygotowały mu wszelką dokumentację związaną z jego wystąpieniem o emeryturę. Decyzja o przyznaniu mu świadczenia wydana została 28 stycznia 2013 roku.

( dowód:

- zeznania świadka T. K.

- a/o T. K.

- przesłuchanie prezesa pozwanej )

***Przy tak dokonanych ustaleniach sąd doszedł do przekonania, że roszczenie powoda Z. J. jest nieuzasadnione.***

Powód wnosił o zasądzenie jednomiesięcznej odprawy emerytalnej, wskazując że w dniu 23 kwietnia 2013 roku przeszedł na emeryturę.

Stosownie do unormowań art. 92<sup>1</sup> §1 kodeksu pracy „pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty inwalidzkiej z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje odprawa pieniężna w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia”. Przesłanką zatem do nabycia prawa do odprawy dochodzonej przez powoda jest spełnienie przez pracownika, a więc osobę pozostającą w stosunku pracy, wymogów niezbędnych do nabycia prawa do emerytury, określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 roku o rentach i emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ( Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz.1227 ze zmian. ) w więc wiek emerytalny – w przypadku powoda – 60 lat oraz wymagany staż pracy, co najmniej 25 lat. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika jednoznacznie ( okoliczność bezsporna ), że powód nabył prawo do emerytury w dniu ukończenia 60 lat tj. 23 kwietnia 2013 roku, kiedy to nie był już pracownikiem pozwanej, gdyż umowa o pracę uległa rozwiązaniu z dniem 31 grudnia 2012 roku, z uwagi na upływ okresu na który została zawarta. Ta forma rozwiązania stosunku pracy potwierdza brak istnienia drugiej z wymaganych cyt. przepisem przesłanek a mianowicie związku przyczynowego między rozwiązaniem stosunku pracy a przejściem na emeryturę. Idzie tu zarówno o związek sensu stricte a więc rozwiązanie stosunku pracy z powodu przejścia pracownika na rentę czy emeryturę, związek czasowy, gdy rozwiązanie stosunku pracy zbiega się w czasie z nabyciem prawa do emerytury lub renty jak również – przyjęty w orzecznictwie Sądu Najwyższego - związek funkcjonalny, gdy rozwiązanie stosunku pracy następuje przed ustaleniem danego świadczenia z ubezpieczenia społecznego, a przyznanie pracownikowi prawa do tego świadczenia jest następstwem okoliczności, które miały miejsce przed rozwiązaniem stosunku pracy.

W przypadku powoda Z. J. rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło w dniu 31 grudnia 2012 roku – co jest bezsporne - w związku z upływem czasu, na który zawarta została między nim i pracodawcą umowa o pracę. Dopiero po niespełnieniu 4 miesięcy powód nabył prawo do emerytury z dniem ukończenia - 23 kwietnia 2013 roku - 60 roku życia, występując o jej przyznanie 23 marca 2013 roku . W powyższej sytuacji nie można przyjąć związku przyczynowego jak również związku czasowego między rozwiązaniem stosunku pracy a przejściem przez niego na emeryturę.

W dacie nabycia uprawnień emerytalnych powód nie był już pracownikiem pozwanej, pobierał co prawda po rozwiązaniu stosunku pracy zasiłek chorobowy, zapoczątkowany w okresie trwania stosunku pracy, ale jak orzekł Sąd Najwyższy w wyroku z 24.04.2017 w sprawie I PK 281/06 – pobieranie zasiłku chorobowego po ustaniu stosunku pracy nie jest „substytutem wynagrodzenia za pracę za okres wypowiedzenia. W momencie rozwiązania stosunku pracy powód Z. J. nie spełnia warunku nabycia prawa do emerytury w postaci osiągnięcia odpowiedniego wieku a pobieranie przez niego zasiłku chorobowego nie ma żadnego związku z nabyciem prawa do emerytury, które następuje wprawdzie w pewnym związku czasowym z rozwiązaniem stosunku pracy, ale jest to związek całkowicie przypadkowy. Taki przypadkowy związek czasowy między ustaniem stosunku pracy a nabyciem prawa do emerytury nie może być potraktowany jako przejście na emeryturę wyrozumieniu art. 92<sup>1</sup>k.p. , tym samym nie rodzi po stronie pracownika uprawnienia do odprawy emerytalnej.

Nie można również w sytuacji powoda mówić o związku funkcjonalnym, na który wskazuje Państwowa Inspekcja Pracy w swoich wystąpieniach, bowiem wskazane przez tę instytucję orzeczenia dotyczą wyłącznie związku funkcjonalnego między przejściem na rentę , w sytuacji gdy pracownik stał się niezdolny do pracy wskutek choroby stwierdzonej w czasie zatrudnienia ( w tym na czas określony ) i prowadzącej, po nieprzerwanym czasie pobierania zasiłku chorobowego do przyznania renty ( np. uchwały Sn z 7.01.2000 w sprawie III ZP 18/99 i z 4.06.1991 w sprawie I PZP/91 ).

Sąd zbadał również, czy wobec przyznania prawa do odprawy emerytalnej pracownikowi T. K. (1), który nabył uprawnienia emerytalne w dniu 26 stycznia 2013 roku, również po rozwiązaniu, stosunku pracy z uwagi na upływ czasu na który umowa została zawarta tj po 31 grudnia 2012 roku, nie doszło do naruszenia zasady równego traktowania. Z zeznań słuchanego w charakterze świadka T. K. (1) oraz przesłuchania prezesa pozwanej spółki (...) zgodnie wynika, że pracownik już w grudniu, zgłaszał pracodawcy, że w styczniu następnego roku uzyska emeryturę i służby personalne pozwanej przygotowały dla niego wszelkie dokumenty niezbędne dla ubiegania się o to świadczenie ( o które wystąpił 2 stycznia ) , a to w ocenie sądu wskazuje, że można przyjąć quasi czasowy związek między przejściem na emeryturę a rozwiązaniem stosunku pracy, tym bardziej – jak zeznał pracodawca - wiadomym wówczas było, że pracownik ten nie podejmie pracy u innego pracodawcy, u którego mógłby ewentualnie przejść na emeryturę, lecz nastąpi to w niedługim odstępie czasowym po rozwiązaniu stosunku pracy w pozwanej spółce.

Uwzględniając powyższe okoliczności sąd uznał, że powód Z. J. nie spełnia przesłanek do nabycia odprawy emerytalnej określonych w art. 92<sup>1</sup> §1k.p. i odalił jego powództwo jako nieuzasadnione.

Sąd nie obciążył powoda kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego, bowiem pozwana nie zgłosiła roszczenia w tym przedmiocie.